

Med disse ord vil jeg gerne tilsige regeringen Kristeligt Folkepartis støtte til det fremsatte forslag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan forstå, at hr. Jann Sjursen ligefrem vil tvinge danske soldater til at deltage i den her styrke. Jeg vil godt spørge hr. Jann Sjursen, om det måske ikke ved nærmere overvejelse trods alt er et lidt vidtgående synspunkt at komme med i en situation, hvor der jo helt klart ikke er tale om noget, som er begrænset til en fredsbevarende styrke, men snarere i realiteten er det, man kalder fredsskabende. Jeg tror nok, man har opfundet udtrykket fredsstøttende for at undgå den diskussion.

Måske hørte jeg forkert, men jeg håber da ikke, at det kan være Kristeligt Folkepartis opfattelse, at danske soldater skal tvinges til at deltage.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jamen jeg kan bekræfte, at hr. Keld Albrechtsen hørte forkert. Jeg sagde ikke noget om, at vi vil tvinge danske soldater i DIB'en til at indgå i sikkerhedsstyrken. Jeg sagde, at det var uacceptabelt, hvis man satte sig imod det, man kontraktligt er forpligtet til.

Hvilke sanktioner det skal afføde, har jeg ikke taget stilling til, men jeg mener faktisk, at det, at der er nogle, der vil slippe uden om de forpligtelser, som de kontraktligt har indgået i, givet fald må afføde kraftige sanktioner. Hvad det skal være, har jeg ikke sagt noget om i min tale, men jeg har heller ikke sagt, at vi vil tvinge folk til syvende og sidst. Det må vurderes, og det har jeg også forstået at forsvarsministeren i øjeblikket gør.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

O.k., man vil så ikke tvinge, men jeg ved ikke, hvad det så er for sanktioner, hr. Jann Sjursen tænker på.

Under alle omstændigheder vil jeg godt spørge, om hr. Jann Sjursen ikke kunne have forståelse for, hvis der var en soldat, som sagde: Javist, en kontrakt, men hvis jeg risikerer at skulle ud i bjergene og deltage i kampe med UCK's styrker omkring afvæbning, så synes jeg ikke, at min samvittighed kan række til det. Bør

vi så ikke have respekt og forståelse for, at en sådan soldat siger nej tak til den her opgave?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg har ikke ret megen forståelse for, at soldater – i det her tilfælde – ikke vil leve op til det, man i givet fald er kontraktligt forpligtet på.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Tænk engang: Det er kun 3 uger siden, at vi under afslutningsdebatten her i Folketinget drøftede situationen i Kosovo og NATO's indsats. Jeg sagde dengang, den 27. maj, at nu var det vigtigt, at vi stod sammen, at vi holdt fast, at vi holdt ud i NATO. Vi vidste, at det var tungt; vi vidste, hvor meget der helt fundamentalt stod på spil. Og pludselig gik det stærkt.

Når sandheden skal frem, tror jeg ikke, at mange her i salen den 27. maj havde forestillet sig, at vi i dag skulle drøfte, hvordan vi følger en FN-resolution op, hvordan vi følger en teknisk militær aftale om serbisk tilbagetrækning op, hvordan vi følger en helt, helt ny situation op, da Milosevic bøjede sig, og at vi nu, den 16. juni, skal i gang med den næste fase, der, som en af de politiske ordfører så rigtigt sagde det i dag, kan blive et vendepunkt for hele Europas fremtid i virkeligheden.

Gennem måneder har vi set dem, gennem måneder har vi hørt om dem, gennem måneder har vi følt med dem, men måske aldrig følt helt som dem. De fordrevne mennesker i Kosovo har med rette haft vores opmærksomhed gennem de seneste mange, mange uger og måneder. Udsultede, udslidte, nogle gange torturerede fra fængselsstraffe, grædende eller blot stirrende ud i luften i en stemning af apati. Kosovos borgere har slæbt sig over grænsen og bjergene til Makedonien og til Albanien.

Vi har været vidner til mennesker på flugt fra et uhyggeligt regimes forfølgelser, et regime, der har gennemført en etnisk udrensning, vi ikke har set magen til i Europa siden Anden Verdenskrig. Jeg synes, det er vigtigt at huske på også under debatten her i dag. Det er vigtigt, at der nogle gange er situationer, hvor de beslutninger, vi træffer, træffes med den historiske bevidsthed, det er så nødvendigt at huske på.

De serbiske soldaters ordrer var tydelige og uhyggeligt klare: De skulle ud af deres eget land, kosovoalbanerne, ikke for det, de havde gjort, men for det, de er: kosovoalbanere.